

FATIMA ÅSARD

AVSPÄRRAT
- DO NOT CROSS

JAG
ÄR DU
DU
ÄR JAG

POLIS AVSPÄRRAT
POLICE - DO NOT CROSS

JAG ÄR DU DU ÄR JAG

Fatima Åsard

Ebes
FÖRLAG

www.ebesforlag.se
1:a upplagan, 1:a tryckningen

Jag är du - Du är jag
Författare © 2021 Fatima Åsard
Ansvarig utgivare: Ebes förlag
Omslag © Fanny Axelsson
Tryckt av DH Printing House, Riga, Lettland
ISBN: 978-91-89263-22-2

Förord

Denna bok tillägnar jag dig som har förlorat någon du älskar till det dödliga våldet. I denna bok hoppas jag förmedla en droppe kärlek och ett uns av styrka till just dig som bär på konsekvenserna av en svår förlust.

Jag ber dig att inte låta någon annan definiera din kärlek till den du har förlorat. Du äger rätten att älska din son, din dotter, din bror, din syster, din släkting eller din vän. Ingen förvrängd rubrik, inget illasinnat rykte, ingen annans åsikt kan smutsa ned det renaste som finns, kärleken du har och äger till den du har förlorat. Sträck på dig och vet med dig att vi är många som bär på kärleken till de vi har förlorat och till varandra.

All min kärlek och respekt till dig.

Fatima Åsard

Händelsen

*H*an hade sagt till mamma att han bara skulle springa över till Ali för att låna det senaste Fifa-spelet. Hon hade inte haft råd att köpa spelet till honom, trots att han hade hjälpt till med att samla pantburkar de senaste veckorna.

Hans vän Ali hade fått två Fifa-spel i födelsedagspresent och hade egentligen tänkt sälja det ena. Men nu skulle han få låna det och han var så exalterad och ivrig på att få hålla spelet i sin hand. I sin iver hade han hastigt stoppat fötterna i Adidas-tofflorna och genade nu via källaren till Alis port. Han hasade sig fram genom källargången då det var svårt att springa med tofflorna.

Så fort han kom upp i entrén fick han syn på honom. Han tvärstannade på översta trappsteget. De stirrade på varandra, han själv med rädsla i blicken. Han kände hur svetten bröt fram i handflatan då han höll hårt i trappträcket.

Han blev alldeles torr i munnen när Kapten Stor log mot honom. Den där speciella, sluga blicken och det stora leendet.

”Det är din bror jag söker, men nu har jag ju dig här”, fick han fram och tog ett hårt grepp om hans nacke.

Kapten Stor tvingade sedan med honom ned i källargången och föste in honom i ett av de sjabbiga cykelrummen. Det lukade unket av gammal urin, och tomma trasiga kartonger stod staplade mot en rostig cykel i ett hörn.

Han var livrädd för Kapten Stor, en gång hade han sett honom sparka ned Mickis från cykeln. Det hade skett precis utanför stationen vid centrum, ingen vuxen hade reagerat, folk hade bara gått förbi. Kapten Stor hade tagit ordentligt med sats och round-kickat Mickis så att han hade flugit av cykel och fått

skrapår över hela högra kinden. En kvinna hade muttrat: "Rätt åt dig, din jävla knarklangare." Mickis var ingen knarklangare, men det kunde kanske inte hon veta.

Den dagen hade han börjat tro på alla historier om hur Kapten Stor slog ungdomarna i området. Från början hade han trott att mycket bara var historier, för han kunde inte tänka sig att en polis kunde göra så och komma undan med det. Men efter händelsen med Mickis blev han väldigt rädd. Det hade skett på dagtid, mitt i centrum, framför flera poliser och många andra. Ingen hade ingripit eller protesterat. Det var det som hade skrämt honom mest.

Nu stod han här, indragen i källarförrådet, och frågade med låg röst vad han hade gjort för fel. Kapten Stor bara skrattade och sade att han skulle skicka en hälsning till sin bror.

Han var så rädd att knäna började darra, med blicken sänkt stirrade han ned på det smutsiga källargolvet. När han började citera koranen sade Kapten Stor:

"Håll käften och stäng din äckliga arabmun."

Han fortsatte att citera Koranen och knipa ihop ögonen. Han var så rädd att han till slut kissade på sig. En stor pöl spred sig på golvet.

"Stänger du inte igen din äckliga arabmun kommer jag att stänga igen den", sade Kapten Stor och slet tag i hans hår, så hårt att en stor tova lossnade, och greppet tvingade honom ned på knä. Han fick en örfil, så kraftfull att det ringde i örat.

Han höll sig för kinden och tittade upp på Kapten Stor och med vädjan i rösten sade han:

"Snälla, låt mig gå." Det var först då han lade märke till att Kapten Stor var civilklädd, han hade inte uniformen på sig.

Det som hände sedan var nästan obeskrivligt, men han skulle komma att minnas allt i detalj. Kan man tvätta bort minnen? Det var en fråga han ofta hade ställt sig efter denna händelse.

Kapten Stor tog fram sitt vapen från hölstret, lossade sitt skärp och drog ned sina byxor och kalsonger. Han lekte sedan med sin

lem några centimeter framför hans ansikte. Doften som spred sig var olidlig, så pass att han fick kväljningar. Ytterligare ett hårt grepp om hans hår och han blev tvingad till att ta lemmen i sin mun. Med pistolmynningen riktad mot sin panna och med håret i ett skruvstäd fanns det ingen utväg. Han gjorde som han blev tillsagd medan tårarna rann nedför kinderna. Illamäendet sköljde över honom och fick honom att spy rakt ut, rakt över lemmen.

Han fick en rungande örfil till.

”Ditt jävla äckel, din smutsiga arab.”

Han sjönk ihop i en hög på det smutsiga källargolvet. Kapten Stor försöket borsta av sig det värsta av spyorna och drog snabbt på sig kläderna.

”Hälsa din bror att jag letar efter honom.”

Han vågade inte röra en fena, inte ens när han hörde hur stegen avlägsnade sig och källardörren slog igen med en smäll.

Det var hans storebror som hittade honom, snyftande i en hög. Hans bror halvt om halvt bar honom hem, han var så svag i knäna att han inte orkade stå upp. Väl hemma lyckades han ta sig till badrummet, där satte han hela tandkrämstuben i munnen och tryckte till så att munnen fylldes med tandkräm. Sedan tvättade han ansiktet med tvål och handsprit. Det hjälpte inte. Till slut rev han sig själv, gång på gång, över ansiktet på de ställen där den illaluktande lemmen hade vidrört honom. Hans storebror kom in och fick brotta ned honom och hålla fast hans händer för att få honom att sluta.

Hans mamma kom in och frågade upprepade gånger:

”Vad har hänt, vad har hänt?” Hon grät och klappade honom över den kala fläcken vid hårfästet.

Till slut berättade han stammande delar av historien medan han låg på badrumsgolvet med brodern grenslad över sig och mamma sittande på knä bredvid.

”Horunge”, viskade hans bror fram mellan sammanbitna läppar.

Hans mamma hade nu samlat sig och rättade till det långa håret.

"Det har aldrig hänt, hör du vad jag säger!" Hon var iskall på rösten.

Hans storebror skrek åt henne:

"Vad fuck säger du?"

Hon upprepade meningen:

"Det har aldrig hänt."

Han hade aldrig sett mamma så bestämd.

"Förstår du inte", sade hon, "vi kommer att bli utfryssta av släkten, alla kommer att prata om din bror. Vi har dragit skam över oss, hans framtid kommer att bli förstörd. Han kommer aldrig att kunna gifta sig med en flicka från vårt folk. Han kommer att bli kallad för homosexuell. De kommer att häna oss. Han borde inte ha gått till Ali för att låna spelet."

"Du är sjuk, mamma", replikerade hans bror, "du är riktigt sjuk med din fucking heder."

Det var början till det första stora bråket han hade bevittnat mellan sin bror och mamma. Efter den kvällen vägrade hans bror att prata med henne. På kvällarna när de låg i var sin säng försökt brodern trösta honom genom att utlova hämnd.

Hans mamma spred ut en officiell historia om att hennes yngste son hade blivit påhoppad av grannens katt som hade rivit honom illa i ansiktet. Själv orkade han inte ta in alla bråk hemma, han orkade inte tänka, han ville bara få ett slut på allt. Den enda bestående tanken han hade kommit fram till var att han aldrig mer skulle spela Fifa.

Kapitel 1

Amina smuttade på whiskeyn innan hon ställde ned glaset på fönsterblecket. Den kyliga kvällsluften letade sig in genom fönsterglipan och svepte med sig röken från cigaretten tillbaka in i rummet.

”Sena nätter, tunga dagar”, mumlade hon.

Hon hade börjat göra så, prata högt för sig själv. Vana eller ovana, det beror på hur man definierar det. Antingen var hon galen eller sällskapssjuk, det var fortfarande en definitionsfråga.

Det var något i hennes hållning, hur hon höll hakan lite snett uppåt där hon stod lutad mot väggen intill fönstret. Eller kanske var det närvaron av hennes väsen, det kraftfulla och sköra som broderade ut sig i ett sirligt mönster över hennes hållning. Någoting var det i alla fall som fyllde hela rummet.

Hennes blick sökte sig bort mot den svagt upplysta gatan, hon noterade en mörk bil med tonade rutor som sakta passerade förbi låghuset. Hon lät blicken vandra över gården där leksaker låg spridda i sandlådan. Ett trasigt fotbollsmål stod uppställt på den lilla gräsplätten intill sandlådan och en sliten fotboll låg kvarglömd intill målet. De där sekunderna, när insikten sköljde över henne, drog hon långsamt efter andan. Hon orkade inte dansa med demonerna i kväll, det tog musten ur henne.

”Gud, varför har du övergett mig”, viskade hon med blicken vilande på den slitna fotbollen.

Hon skrattade till när hon insåg att det inte var fotbollen i sig som hade fått henne att tänka på honom. Utan mer den

där bilden i huvudet när han släntrande genar över gräsmattan med det stora leendet. Som hon saknade honom. En tår rullade nedför hennes kind, hon orkade inte gråta mer.

”Utan dig dör jag”, mumlade hon för sig själv, ”inte ens spriten dämpar smärtan längre.”

Hon mindes hur hon de första dagarna efter att det hände hade svept glas efter glas, det enda som hjälpte för att kunna sova. Läkaren hade skrivit ut recept på ångstdämpande läkemedel och sömntabletter. Hon hade inte rört en enda av dem. Han hade varit ivrig i att dämpa hennes smärta med piller. Men sorg kan inte dämpas med piller. Hon föredrog Hennessy eller Jack Daniels, de kändes mer mänskliga än de där små pillren som förmodligen skulle göra henne till en likgiltig nickedocka. Hon var allt annat än likgiltig. Ofta skrek hon rakt ut hemma i den tomma lägenheten, hon grät hulkande som ett barn och efter det grät hon lite till. Ibland vankade hon av och an på nätterna, ibland låg hon på golvet i fosterställning utanför hans dörr. En sak hade hon lärt sig om den mänskliga anatomin. Tårar tar aldrig slut. Man lever, men man överlever inte.

Du måste vara stark, tiden läker alla sår.

Bra många gånger hade hon undrat vad omgivningen hade menat med alla klichéer, men aldrig kommit till klarhet. Varför måste hon vara stark? Det var en fråga hon aldrig fått ett svar på. Det fanns ingen kvar att vara stark för längre.

Hon lutade pannan mot fönstret och blickade ut mot grannhuset. Flera grannar var vakna, hon såg att det flimrade från tv-apparater i olika fönster, ett ungt par satt på sin balkong och rökte i den kvava kvällsluften. Sommaren led mot sitt slut och det låg en känsla av lättja och semester i luften.

Åt helvete med fettfläckarna som pannan skulle orsaka. Fönstret gav henne stöd att orka stå upp, att stå ut. Hon hade inte tvättat fönsterna sedan förra våren. Det fanns en

tid då sådant hade varit viktigt för henne. Att det skulle vara skinande rent, att det skulle dofta hemtrevligt, att alla skulle trivas. Men det var inte viktigt längre. Det fanns inget alla längre. Alla var borta.

En rörelse i ögonvrån fångade hennes uppmärksamhet, hennes andning orsakade imma på fönstret vilket gjorde det svårt att se ut. Hon torkade bort imman för att få bättre sikt och såg hur Shadow körde fram bilen till porten i huset mitt emot hennes. Hans son, Prince, klev ut ur bilen och hoppade stressat upp och ned framför porten. Han fumlade med nycklarna och tappade dem två gången innan han lyckades sätta brickan mot dosan. Shadow backade ut bilen från gården, hon såg hur han parkerade den på gatan i närheten av hennes hus. Hon hörde centrallåset på bilen gå igen. Under promenaden mot porten stirrade han ned i mobiltelefonen. Hans gång var självsäker och de flesta grannar var rädda för honom, trots att han var artigheten själv. En lång och vältränad afrikansk man med tatueringar måste ju vara farlig. Många gånger hade hon hört grannarna viska bakom hans rygg. Till viss del hade de rätt, han hade levt ett brokigt liv. Men hon visste att han hade lämnat det livet bakom sig för länge sedan.

Ljuden av tre skott ekade mellan husen, en bil rivstartade och körde i väg, sedan blev allt tyst. Alldeles tyst.

Vill du läsa hela?

Boken finns där böcker vanligtvis finns. Om din bokhandel eller bibliotek inte har den i lager kan du be dem ta hem den. Den går även att köpa direkt via Ebes förlags e-butik:

<https://www.ebesforlag.se/butik>

Ett brutalt övergrepp på en fjortonårig pojke leder till ett kidnappingsdrama i en förort i Stockholm. Detta utlöser i sin tur en rad händelser där invånarna ställs mot varandra. Situationen kompliceras ytterligare då pojkens familj döljer en sanning, en sanning som de till varje pris vill tysta ned.

Amina, som arbetar som lärare i området, försöker förtvivlat att medla och bevara lugnet, dessutom bär hon på en tung sorg då hon har förlorat sin son. Hon kan heller inte förlåta den som låg bakom händelsen. Hennes vän Shadow utsätts dessutom för ett mordförsök inför ögonen på sin 11-åriga son Prince, vilket leder till att Amina tar sig an sonen. I samband med en insats träffar Amina en man som hon inleder en romans med, vilket ytterligare försvårar situationen då de övriga i området ser honom som en fiende som inte är ute i goda avsikter.

När bakgrunden till kidnappingsdramat slutligen utkristalliserar sig begår någon ett brott som väcker avsky, vilket i sin tur leder till ett upplopp, ett upplopp värre än något de tidigare har upplevt. Frågan är vem det var som stod bakom det brott som skulle komma att skapa stora problem för dem alla.

